

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 67.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874309296/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

videre til mig selv, nu skal Piben (her var en Ed nær undsluppen mig, men jeg grøb den i Flugten og vred Halsen om paa den) virkelig faa en anden Lyd. Jeg gaar hjem hos Skovriderenken, Madam Jokumsen, hvor jeg bor, aabner en juridisk Bog, helst en om Tingsretten, og læser en god Portion. — Jeg tilkastede virkelig Mergelgraven et foragteligt Blik, gik i Stormmarche gennem Byens forfærdelig brotagne Gader, mod hvilke mine Hæle slog Gnister, saa hele Familier kom til Vinduerne for at se, hvad der var paa Færde, men dog syntes at berolige sig, da de opdagede, at det kun var en enlig Fodgænger. Jeg kom til mit Logi, tændte Lys og læste flittig en halv Times Tid. Derpaa faldt jeg atter i Tanker over, hvad jeg havde tænkt derude ved Mergelgraven, og fik en saa inderlig Sympati med mig selv, at jeg næsten fik Taarer i Øjnene af Rørelse. Jeg tænkte: Skulde Du virkelig være paa Veje til at omvende Dig og blive et fornuftigt Menneske? Det ser næsten ud dertil. Da jeg nu altid har været vant til at højtideligholde festlige Begivenheder i mit Liv, fandt jeg, at jeg vilde gøre Uret baade mod mig selv og den ætiske Idé, hvis jeg tilbragte denne Aften som enhver anden, hvorfor jeg gik op paa „Gaarden“ (∴ Gæstgivergaarden) i den Hensigt at drikke min Omvendelses Skaal i en lille Cognakstoddy. Det vilde være taarefuldt at drikke den ene, men jeg maatte vel finde en eller anden skikkelig indfødt, som vilde gøre mig Selskab.

I Begyndelsen var Udsigterne lidet lovende. I den store halvmørke Gæstestue brændte en søvrig Olie lampe i Loftet, og en fed, halvgammel Opvartningspige sad og sov bag Buffeten. Jeg var noget i Forlegenhed, thi paa den ene Side kunde jeg jo ikke godt betræde et offentligt Beværtningsted uden at fortære noget, og paa den anden Side fandt jeg det cynisk at drikke Toddy alene, men at rekvirere Hyddøl fandt jeg vilde være upassende en Festaften. Der var da ikke andet for end at bestille en halv Bajer, saa kunde jeg jo altid senere tage den projekterede Cognakstoddy, hvis en Gæst skulde vise sig. Som sagt, saa gjort. Det lokale Organ blev nu gennemlæst for fjerde Gang. Jeg husker endnu, at det sidste Stykke før Avertissementerne lød saaledes: „(Inserat). Hvis Vejmand Jens Rasmussen tror, at det gule Skilt eller hvad det er for et Hundetegn, som han bærer paa sin gamle laadne Hue, giver ham nogen som helst Ret til, naar han slaar Sten, at bære sig saaledes ad, at der ryger Splinter af Graasten i Øjet paa underlegnedes forbi dragende, ingen fornærmende sortplettede Fedeso, saa skal Landets Lov og Ret overbevise ham om,

at Ejendomsretten er ukrænkelig, med mindre det almene Vel fordrer det. Niels Madsen, Hjulmand og Kommissionær i —drup.“

Endelig gaar Døren op, og ind træder en Mand, som jeg vel kendte af Udseende, nemlig forbenværende Herredsfuldmægtig, naværende Partikulier og Forligelseskommissær Handrup. Han er stor og lyk, med en vældig skallet Tyrepande, der altid sveder. Han har en Stemme som en Bjørn og ser altid yderlig forbitret ud. Efter at have mønstret Stuen med et Blik som en Feltherre, der overser et Terrain, brølte han: — Hej Lise, en Bajer — og derpaa i en dæmpet brummende Tone — og saa en Cognak! Den tykke Opvarningspige fór forfærdet op og serverede det forlangte med et Værs'artig, Hr. Handrup! Handrup slog Snapsen i sig med et saa smerteligt og forvredent Ansigt, som om det var ham den modbydeligste Drik af Verden, derpaa rystede han paa Hovedet og sagde: Uh! uh! giv mig en til. Nu hørte man noget skrabe paa Døren, — Lise, luk op for Bæstet! lod Hr. Handrups Imperatorrøst. Opvarningspigen adlød, og en vældig stor sort Vandhund kom spadserende ind, mønstrede Terrainet, som dens Herre for et Øjeblik siden havde gjort, og da den opdagede mig, gav den sig til at gø, saa det gjaldede i hele Huset. — Læg sig, Køter! brølede Hr. Handrup igen, og med et Spark befordrede han den ind under det lille Bord, hvorved han havde taget Plads. Jeg opdagede senere, at han for Bekvemmeligheds Skyld ikke brugte Spyttebakken, men lod Hunden gøre Tjeneste som saadan. Der sad nu Hr. Handrup kønet tilbage i Stolen, rygende sin Cigar, med begge Benene udspilede til hver Side saa langt, som det paa nogen Maade var ham muligt. Da han havde tilbragt nogen Tid med at udfølge sin Storhed, spidsede han sine Læber, pustede en tæt Sky ud af Munden og sagde med Hovedet vendt om til mig:

— Det er jo Hr. Student Hellberg.

— Jo, svarede jeg.

— Det er jo Dem, der bor hos Madam Jokumsen i Kirkestrædet? Glæder mig at gøre Deres Bekendtskab. Er De ikke snart ked af denne forbandede By?

— Aa—aa—h, svarede jeg nølende.

— Ja tal De kun rent ud, min Fa'er, gener Dem ikke for mig. Det er den værste Ravnekrog i hele Danmark. Der er min Salighed ikke Spor af Intelligens eller Sans for det aandelige blandt disse Spidsborgere. Ser De, da jeg var paa Byfogedkontoret, da fik jeg de to Gader brølagte, Prædikestolen i Kirken egemalet, fik